

Naprednjaki in nazadnjaki

Danes mnogi radi tožijo nad „pokvarjenim” svetom.

Na žalost, ne brez razloga!

Kajti, kamor pogledamo, povsod srečamo laž in prevaro, vlome in tatvine, razpore, nasilja in umore. Človek bi mislil, da ne živi v napredni Evropi, temveč nekje v divjini med ljudožrci, divjaki in lovci na človeške glave.

Od kod vse to?

Nič lažjega, kot odgovoriti na to vprašanje!

Od kod naj pričakujemo kreposti, ki so nujno potrebne za mirno sožitje v človeški družbi, če se ljudje ne brigajo več za Boga in so v zasebnem, družinskem in javnem življenju zavrgli smernice božjih zapovedi?

Od kod neki?

Od nikoder!

Kajti vse, kar so nam razni „naprednjaki” nudili v zameno za božje zapovedi, se je izkazalo za smešno neresno. Ti „modrijani” so svet speljali v tako zmedo in negotovost, da sami ne vidijo več izhoda. A če jim kdo namigne na božje zapovedi, ki so bile skozi tisočletja trden temelj zasebnega, družinskega in javnega življenja, takoj zaženejo krik o zastarelosti in nazadnjaštvu.

Ali ti res ne slutijo, kako se smešijo s takimi trditvami?

Na primeru jim pokažimo, da nespametno mislijo:

Pogosto slišimo, kako vozniki motornih vozil povzročajo nesreče, ker ne spoštujejo predpisov cestnega prometa. Obsojamo to brezvestnost, ki dan za dnem povzroča ogromno materialnih in človeških žrtev.

Vsi se skladamo v tem, da so predpisi o cestnem prometu neobhodno potrebni in da se nesreče dogajajo predvsem zato, ker vozniki te predpise premalo upoštevajo. Če bi jih bolj upoštevali, bi bilo manj nesreč. Če bi pa teh predpisov še sploh ne bilo, bi jih morali nujno uvesti, ker bi sicer cestni promet bil nemogoč.

Predpisi cestnega reda torej nikakor niso

nekaj zastarelega ali nazadnjaškega! Narekovala jih je skrb za dobro skupnosti. Potrebni bodo, dokler bo na cesti vsaj dvojce motornih vozil.

Kaj pa bomo rekli glede **božjih zapovedi**, ki niso nič drugega kot **PREDPISI**, ki **UREJAJO ČLOVEKOVE ODNOS DO BOGA IN BLIŽNJEGA**?

Kako vendar je moglo komu pasti v glavo, da je trdil, da so ti predpisi **ZASTARELI** za naš čas?!

Kaj takega more trditi res samo tisti, ki mu naivnost ali pokvarjenost onemogoča vsako trezno mišljenje.

Tak zasluži, da ga ožigosamo za grobokopa človeške družbe in za krivca vsega gorjaja v današnjem svetu.

Kajti, če **BOŽJE ZAPOVEDI** spadajo med staro šaro, tudi z **BOGOM** nimamo več kaj početi. Če pa smo to dvojce zavrgli, smo **NEPREKLICNO OBRAČUNALI** tudi s **ČLOVEKOM**, kakor si ga danes zamišljamo vsi pošteni ljudje.

V tem primeru bi bila namreč prav tako zastarela misel o **ČLOVEKU-KRONI** stvarstva; misel, da je človek nekaj več kot stroj ali žival; zastarelo bi bilo **OSNOVNO NAČELO** naše vere in naše kulture o **NEDOTAKLJIVOSTI ČLOVEKOVE OSEBE** in **NJEGOVEGA ŽIVLJENJA**. To osnovno načelo ima svoj izvor v nauku naše vere, da je človek **OTROK BOŽJI** in bo nekoč Bog od staršev, učiteljev, tovarišev pri delu, delodajalcev in oblastnikov terjati **RAČUN**, kako so **SPOŠTOVALI** to otroštvo božje v človekovi osebi.

ZASTARELO BI TOREJ BILO VSE, KAR ČLOVEKA DVIGA NAD OSTALA ŽIVA IN NEŽIVA ZEMELJSKA BITJA.

Človek bi se ne mogel več pritoževati, če bi ga močnejši od njega pošiljali v mesnice, kjer bi se njegovo meso in kosti predelavale v milo (kar se je med zadnjo svetovno vojno dejansko že dogajalol). Starši bi se tedaj ne mogli več čuditi, če bi jih otroci zavrgli, ko bi jim zaradi onemoglosti postali neprijetno breme.

Kaj bi človeka odvrčalo od takega postopanja, ki se nam zdi več kot odvratno?

Nič!

Besede o spoštovanju, dostojnosti, hvaležnosti, čutu za odgovornost itd. bi postale zastarele in zato brez vsebine.

Tako podobo bi imel zemeljski raj, ki nam ga obetajo tisti, ki se boré proti Bogu in se norčujejo iz božjih zapovedi.

Če bi te zapovedi res zastarele, kar pa je nemogoče, in bi vsakdo mogel delati, kar bi mu padlo v glavo, bi se svet začel podirati. Človek bi človeku postal volk in življenje v družbi bi postalo nemogoče. To je tudi imel pred očmi sedaj že pokojni ameriški predsednik Roosevelt, ki je zapisal: „Narod, ki 10 božjih zapovedi zametuje, je **zguljen!**”

Kot smo v začetku omenili, se Evropa na žalost hitro pogreza v ta prepad.

*

Upam, bratje in sestre, da razumete, da božje zapovedi **NISO NAZADNJAŠKE, NAZADNJAŠKI SO TISTI, KI SO TO UČILI IN ŠE UČE!** Božje zapovedi bodo ostale **moderne**, dokler bo živel človeški rod. Do konca sveta bodo vršile poslanstvo, ki jim ga je dal Bog pred tisočletji, s tem, da bodo urejevale človekove odnose do Boga in bližnjega. Naša usoda in usoda narodov do konca sveta zavisi od tega, v kakšnih odnosih bomo do teh zapovedi.

Naj bi mi, bratje in sestre, po Marijini zaščiti v tem letu, ki je Njej posvečeno, tok našega življenja tem **ZVESTEJE** usmerili po mejnikih božjih zapovedi!

Na ta način bomo postali pravi **NA-PREDNJAŠKI!**

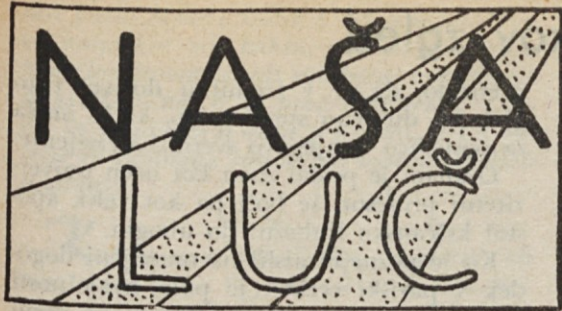
V-ko.

„O ljubi, lepi in pošteni slovenski jezik!

S teboj sem prvič klical svojo ljubeznivo mater in dobrega očeta: v tebi me je mati učila moliti in spoznavati Boga; tebe hočem hvaležno spoštovati in te ohranjati kot najdražji spomin na svoje rajne starše; za tvojo čast in lepoto hočem po pameti skrbeti, kolikor premorem.

Do svoje poslednje ure hočem najrajši v slovenskem jeziku hvaliti Boga, najrajši v slovenskem jeziku učiti svoje ljube brate in sestre Slovence. Kot hvaležen sin svoje ljube matere želim, naj bi bila slovenska moja poslednja beseda, kakor je bila slovenska moja prva.”

Anton Martin Slomšek.

M A R E C 1 9 5 4

TRI

1. Razbojnik: Pred dobrimi 80 leti so imeli papeži še nekaj svoje države, v kateri so bili tudi kot svetni gospodarji.

Tako je papež Leon XII. obiskal leta 1825 neko ječo, kjer je vsakega jetnika povprašal, zakaj je zaprt.

Vsi so hiteli dokazovat, da so popolnoma nedolžni in jih je le nesreča privedla v ta kraj. Le eden med njimi je priznal, da je tat in ponarejevalec.

Papež se je obrnil k nadzorniku, ki ga je spremljal in mu ukazal: „Prosim vas, da takoj izpustite tega razbojnika. Ne želim, da bi s svojo navzočnostjo pokvaril vse te, ki so nedolžni.“ (Listi z vrta sv. Bernarda. Dec. 53.)

2. Post: Sestra M. Regis je pripovedovala zgodbo, ki jo je slišala pri mladi ženi. Ta je pripovedovala:

„Sem spreobrnjenka, ker sem videla pri svojem možu, da res nekaj dá na svojo vero. Kmalu po poroki sem mu na tri petke zaporedoma pripravila mesno jed. Prvikrat je bil še zelo vljuden: „Ali, ljuba ženica, saj sem ti povedal, da ob petkih ne jem mesa!“ Seveda ni jedel. — Drugič mi je zjutraj odločno naročil, da naj si zaznamujem datum. — Ko je tretjega petka prišel domov in spet zagledal meso na mizi, je pograbil krožnik in vse skupaj vrgel skozi okno. Tudi zame je bilo zadosti preskušnje. Nekaj že mora biti v njegovi veri, da je tako odločen, sem si mislila. Kmalu sem prosila za pouk in danes sem srečna v veri svojega moža.“ (C. Digest, Feb. 54.)

J. K.:

Moj oče

V jamo je hodil štirideset let,
kopat rudo, zemeljske zaklade.
Zapuščal rano v jutro je zunanji svet,
podajal se v globino, med srebrne
sklade.

Vračal se domov upadel je in bled,
brez izraza bile so oči in lica,
od globine teme bil je ves prevzet,
nikdar mu v lica prišla ni rdečica.
Dan za dnem in vedno ista pesem!
Z doma v jamo, iz jame spet na svetlo
bila pomlad, zima ali jesen —
let delovnih se lep venec je napletlo.

Končno vendar leta so potekla,
konec bilo štirideset let trpljenja.
Toda glej, ko mir bi moral uživati,
se ura njemu je iztekla.
Zdaj pri Križu svetem čaka dan
— vstajenja!

(Pesnikov oče je delal v rudniku 40 let. Mnoge naše izseljence pa doleti ista usoda, če delajo komaj 20 let ali še manj...)

3. Oslovsko čeljust: Za arškega župnika sv. Janeza vemo, da mu je šla trda v šolah. Preden je bil posvečen, je škof poslal svojega zastopnika, da ga izpraša. Seveda profesor ni veliko izvedel od njega in je dejal komisiji:

„Je pa res popolen osel! Kaj naj storimo z njim?“

Janez ni ostal dolžan odgovora in je rekel: „Gospod profesor, če je Samson le z eno oslovsko čeljustjo pobil 3000 Filistejcev, kaj bo šele Bog mogel napraviti s celim oslom!“ (C. Digest, Feb. 54.)

„Narodi, utopljeni v breznu nevere, nujno postanejo narodi zmede (anarhije).“
Drapper.

Učenjakov zgled

Friderik Ozanam je bil ob svojem prihodu v Pariz zelo mlačen kristjan. Vendar je nekoč, bolj iz dolgočasje, stopil v neko cerkev. Ta je bila prazna! Samo pri glavnem oltarju je klečal nek starec in globoko vtopljen v pobožnost molil rožni venec. Samotni molivec je v Ozanamu vzbudil pozornost. Radovednost ga je gnala bliže k njemu. Na veliko začudenje je v starcu prepoznal slavnega učenjaka Ampéra, izumitelja električne žarnice.

To svojvrstno srečanje je Ozanama tako

pretreslo, da je v trenutku doživel tisto globoko duševno spremembo, ki je imela za posledico — njegovo svetniško življenje.

Ozanam je postal znan kot učen univerzitetni profesor, še bolj pa kot velik apostol krščanske ljubezni do ubogih.

Ko je pozneje mislil na omenjeni dogodek v pariški cerkvi, je poln hvaležnosti izjavil: „Ampérov rožni venec je v meni napravil več kot vse knjige, ki sem jih kdaj bral.”

V-ko.

Rešujmo družino!

Leta 1938. so pripeljali v bolnišnico za pljučne bolezni v Washingtonu (UŠA) mladega bogoslovca. 13 tednov je preživel tamkaj. Zdravniki so vse poizkusili, da bi mu rešili vsaj eno stran pljuč.

Toda zastoj!

Peyton, tako se je imenoval bogoslovec, se je v stiski zatekel k Materi božji.

Približno dva tedna kasneje so zdravniki ugotovili popolno ozdravitev pljuč.

Peyton je mogel nadaljevati svoje študije in leta 1941 je bil posvečen v duhovnika.

V zahvalo za pomoč v bolezni je blaženi Devici obljubil, da ne bo miroval, dokler ne bo 10 milijonov družin pridobil za dnevno molitev rožnega venca.

Nemogoča zaobljuba, boste rekli!

Toda mladi duhovnik jo je izpolnil v kratkih letih.

Z govori po radiu in na veličastnih shodih na prostem je navduševal vernike za molitev rožnega venca v družinah. V kratkem je zaslovel v mnogih deželah sveta. Pravijo, da se je že samo v Združenih državah 8 milijonov družin obvezalo moliti to molitev. Med temi je več tisoč nekatoliških družin.

Misel o dnevni molitvi rožnega venca v družinah je postalo svetovno gibanje.

Skupna molitev rožnega venca je pomembno sredstvo za prenovitev družin v Kristusovem duhu.

Kako silno so današnje družine potrebne te prenovitve!

Geslo, ki ga pater Peyton razširja, se glasi: „Družina, ki skupno moli, ostane skupaj.” — Družina, ki moli, je družina, ki živi v miru in ljubezni. V takih družinah vprašanje o ločitvi zakona sploh ne pride v poštev. Lahko pa rečemo, da v „ločenih družinah je postalo svetovno gibanje.

V tem listu smo že poudarili, da je bila družinska molitev skozi dolga stoletja največja opora slovenskih ognjišč in najboljše vzgojno sredstvo. Kajti z večerno molitvijo z molkom v roki ob križu ali pred Marijino podobo zakonca neprestano obnavljata njuno prvo ljubezen, sveto zvezo in zakramentalno zakonsko milost. V taki družini mož ne išče sreče v kartah ali pijači in žena ne zapada vabam pokvarjenega sveta. In kjer se redno moli, so otroci vzgojeni v ljubezni božji in zvestobi do božjih zapovedi.

Z dnevnim rožnim vencem vrše starši, posebno oče, ki je glava družine, na najlepši način starševsko-svečeniško dolžnost. Duhovnik daruje in moli za zaupano mu občestvo in se zanj posvečuje, da bi tudi ono postalo sveto. Očetov in materin brežvir za njuno malo občestvo-družino pa je dnevni rožni venec.

S tem velikim svetovnim gibanjem je pater Peyton velikodušno odgovoril na pono-

ven poziv Matere božje k tej molitvi. Ona
vé bolje kot mi, kakšni oblaki se zbirajo
nad človeštvom zaradi splošnega odpada od
Boga. Zato nas je že pred stoletjem v Lur-
du in v novejšem času v Fatimi, v La Sa-
lette in Banneux rotla, naj molimo, veliko
molimo.

*

Kaj se vam zdi, bratje in sestre, ali
nam misel patra Peytona ne nudi lepe pri-
like, da tudi mi v tem marijanskem letu
božji Materi predstavimo dokaze otroške
vdanosti in ljubezni na ta način, DA BI
PO NAŠIH DRUŽINAH SPET ZADONE-

LA LEPA MOLITEV SVETEGA ROŽNE-
GA VENCA?

Pater Peyton je rekel: „Ne mirujem, do-
kler ne pridobim 10 milijonov družin.“

No, mi moramo biti mnogo skromnejši!
Toda, ali se vam zdi pretirano, če reče-
mo: „Ne bomo mirovali, dokler med na-
šimi izseljenci v zapadni Evropi in Angliji
ne bomo pridobili vsaj 2000 družin za dnev-
no molitev VSAJ desetke rožnega venca!“

Ali je to preveč?

Nikakor ne!

Bratje in sestre, na plan! .

V-ko.

Bojijo se . . .

„Marijansko leto mora biti zatrto z vse-
mi sredstvi, sicer bo Marijino čiščenje po-
rušilo Marksa in Lenina,“ je izjavil vodilni
madžarski komunist Jožef Revai, kot po-
roča irski tednik „Dublin Standard“. Revai
je predsednik propagandnega oddelka pri
centralnem odboru madžarske komunisti-
čne stranke.

Na nekem sestanku v Budimpešti je re-
kel: „Če katoliškim reakcionarnim in kon-
servativnim elementom dovolimo neokrnje-
no izpeljati njihov marijanski program, bo
Marijino čiščenje spet potegnilo madžar-

ske mladino za seboj.“

Porast vere v Marijinem letu utegne to-
rej postati za brezbožne komuniste nevar-
nejše kakor krčdela superbombnikov iz „ka-
pitalističnega sveta“.

*

„Standard“ dalje poroča, da je češki ko-
munistični prosvetni minister Zdenek Ne-
jedly za vse šole določil posebna predava-
nja, v katerih naj se mladini predочи „ne-
varnost Marijinega čiščenja za ljudsko de-
mokratično vlado...“

Krščanstvo in socializem

„Po krščanskem nauku je človek, obdarovan s
socialno naravo, postavljen na to zemljo:

da živi v družbi in pod oblastjo, ki je urejena
od Boga,

vzgaja in razvija čim popolneje vse svoje zmož-
nosti v hvalo in slavo svojega Stvarnika,

opravlja zvesto opravila svoje obrti ali drugega
poklica

in si tako pridobi časno in večno srečo.

Socializem pa tega vzvišenega človeškega in dru-
žabnega smotra ali sploh NE POZNA

ali pa ga popolnoma PREZIRA in misli, da je
človeška družba ustvarjena samo za udobnost.“

Papež Pij XI. v svoji socialni okrožnici
„Quadragesimo anno“, ki je izšla ob 40.
obletnici slavne socialne okrožnice „Rerum

novarum“, z gori navedenimi besedami pri-
merja krščanski in socialistični nauk o dru-
žbi in kaže, da sta si popolnoma nasprotna:

KRŠČANSKA NAČELA O ČLOVEKU IN DRUŽBI:

Smisel življenja:

Smisel človeškega življenja je slava bo-
žja in človekova sreča, nepopolna na svetu,
popolna kdaj v Bogu.

S čim se ta smisel uresničuje?

Ta smisel mora človek uresničevati z
VSEM SVOJIM ŽIVLJENJEM IN DE-
LOM. Vse svoje ZMOŽNOSTI mora čim
popolneje razviti in vse svoje delo, pred-

vsem **poklicno delo** naravnati na ta smoter, da daje z vsem stvarstvom Bogu čast in hvalo, sebe pa prav s tem osreči nekako že na zemlji, a popolnoma v večnem življenju v Bogu.

Človek — socialno bitje

A Bog je človeka ustvaril kot socialno bitje. To se pravi, človek naj bi ne živel le SAM in SAMO ZA SEBE, ampak v družbi, to je v družini, v občini, v državi, in tudi za družbo, t. j. za družino, občino, deželo in državo.

Bog je dal človeku takšno naravo, da se popolnoma USOVRŠI le v družbi in da tudi sebe daje družbi. Tudi so DOBRINE, ki jih more človek le **družno** uresničiti.

Človek se usovrši le v družbi

Že Aristoteles je dejal, da človek, ki živi zgolj sam in zgolj zase, ni ČLOVEK, ampak ali višje bitje ali pa divja žival. Človek se rodi v rodbini, živi v družini, se vzgaja v družini in v šoli. LE S POUKOM SE MU RAZBISTRI UM IN Z VZGOJO RAZVIJE KREPOSTNOST.

Človek se daje družbi, osrečuje druge

Človek tudi ne živi le sebi. Narava mu je dala razna nagnjenja, iz katerih zaživi ljubezen, prijateljstvo, sočutje, dobrohotnost, požrtvovalnost. Tako človek PO NARAVI POMAGA DRUGIM in sodeluje z drugimi, da bi tudi drugi, kakor on sam, dali življenju pravi smisel, živeli in delovali v slavo božjo in osrečili sebe in druge.

Družbe ni brez oblasti

Zopet pa družba ne more biti brez oblasti. Bog, ki je ustvaril človeka kot socialno bitje, je tudi početnik socialne oblasti. Oblast je od Boga. Zato ji mora biti človek v vesti pokoren.

*

To so torej krščanska načela o družbi.

SMOTER človekovega življenja je: BOG IN BOŽJA SLAVA, A PO NJEJ ČLOVEKOVA SREČA.

Sredstva: življenje po vesti v družbi pod vodstvom socialne oblasti;

zlasti vestno poklicno delo; tudi veselje in razvedrilo;

vir najčistejšega veselja pa je v zvestem

in svobodnem izpolnjevanju dolžnosti, življenje kot služba božja.

NAZOR SOCIALIZMA KRŠČANSTVU POPOLNOMA NASPROTEN

Socializem, pravi papež, tega vzvišenega človeškega oz. družabnega smotra ali sploh **ne pozna** ali ga pa popolnoma **PREZIRA**. To se pravi: socializem je ali teoretično in praktično ali pa vsaj **PRAKTIČNO BREZBOŽEN**. Socializem ali izrečno zanikuje Boga in dosledno tudi zasebno in socialno življenje urejuje brez Boga ali pa Boga sicer izrečno ne taji, toda se dejansko ne meni zanj, ga prezira, kakor da Ga ni, in **DOSLEDNO ZOPET UREJUJE ŽIVLJENJE BREZ BOGA**.

Gledanje socialistov na človeško življenje je zgolj tostransko, za onostranske, večne cilje se ne brigajo, jih tajé ali vsaj tako delajo, kakor da jih ni.

ZATO SOCIALIZEM TUDI DRUŽBO NAPAČNO POJMUJE

Človek mu NI PO NARAVI družabno bitje in rodbina ter država NE NARAVNI TVORBI. Tudi ni NOBENE OBLASTI OD BOGA.

BRATSKO VABILO SOCIALISTOM

Pokažimo socialistom, DA PRAVIČNE ZAHTEVE delavskega razreda nimajo boljše obrambe, kakor je **RESNIČNO KRŠČANSTVO**.

KRŠČANSKA NAČELA o človeški OSEBNOSTI, o naravnih PRAVICAH delavcev, o SOCIALNI PRAVIČNOSTI so tako JASNA in MOČNA, da jasnejših in močnejših nobena človeška filozofija, noben komunizem in socializem dati ne more.

MOČ KRŠČANSKE LJUBEZNI JE TAKO VELIKA, DA SE JI NOBENA DRUGA SILA NA SVETU PRIMERJATI NE DA.

Naj socialisti pusté blodni socializem in se z živo vero in srčno ljubeznijo oklédnejo Kristusa in njegove Cerkve, pa bodo mogli za delavski razred največ storiti! Vodili bodo delavce ne k neki lažnivi in varljivi, temveč k resnični sreči!

Iz: Aleš Ušeničnik, Razlaga okrožnice „Quadragesimo anno.“

ZA PUSTNO VESELJE

I.

Kako je dobra kisela repa,
ki sta jo ribala hlapec in dekla.
Repa je skisala, mi smo vesela,
ki smo se zglihala, bomo se vzela.

(Iz Podzemlja).

II.

Hrgolina,
liter vina,
kos mesa,
hopsasa!

(Iz studeniške fare).

III.

Bog daj srečo,
kravo rdečo,
naj bo plava,
da bo mlečka daval

(Iz Dolenj pri Rovih).

IV.

Mačka je mijavkala,
smetano je jedla;
baba se je kregala,
ker dolgo ni uredla.

(Bleška).

V.

Zajček je lepa reč,
repa pa nimna nič.
Pesem še rad bi pel,
pa je ni več.

(Št. Jurij ob j. žel.).

VI.

V Dragatušu nagajajo Ribničanom:
France-Rance z Ribn'ce
dela lonce, piškrce,
rénje, pokrivače,
'ma posrane hlače.

VII.

Matija, Mataja
kobilu napaja;
kabila poškoč',
Matijata poč'.

(Iz Logatca).

VIII.

Veselo ohcet delamo,
pa v hiši kruha nemamo:
na peči raste praprota,
po hiši skače lakota!

(Laze pri Planini).

POSTNA VIPAVSKA JUHA

V vrelo vodo damo kuhati kislo zelje, v drugi lonec fižol. Ko je fižol kuhan, ga pretlači in daj v zelje. Zelju pridaj lovorjev list, šest do osem strokov sesekljanega česna in prežganje. Zelje naj se kuha najmanj dve uri.

-ičeva.

Kako je bilo včasih?

Iz domovine sem prejela pismo, da mi je umrl stric v lepi starosti 90 let.

Tale moj stric mi je v spominu od takrat, **ko je šel v Ljubljano**. Za to potovanje se je pripravil skoraj pol leta. Kar škoda se mu je zdelo denarja za vožnjo in, če bi se dalo priti peš, bi pot ubral že davno. Ker je bila razdalja prevelika, se je moral ločiti od par goldinarjev za vožnjo, kar se mu je neznansko škoda zdelo.

Ko je prišel s potovanja nazaj, smo ga vsi vprek hiteli vpraševati, kaj je slišal, kaj je videl, kje je bil... Povedal nam je mnogo zanimivega, najbolj pa mi je v spominu pripomba, ki jo je stric napravil o nekem fotografskem ateljeju, kjer je videl mnogo razloženih slik, izmed njih eno, ki je prikazovala neko prav malo oblečeno žensko. Dobri mož se je nad to rečjo hudo razburil in se kregal:

„Vidite! Takele so te mestne frajle! Za obleko nimajo denarja, 'kontrafirati' se pa morajo dati.”

KRATKO POVEDANO,

moderno in jasno!

1. Kakšen je ateist (brezbožnik)? — Ateist je kakor človek, ki posluša **RADIO** in verjame, da ustvarja škatla, ki je pred njim, glasbo, ki jo sliši.

2. Dežela, v kateri danes imenujejo ulico po tebi in te jutri po prav tisti ulici vodijo in ustrelijo, je komunistična dežela.

3. Kaj je vera? — Vera je **ZAVAROVANJE** na tem svetu proti ognju na drugem svetu v večnosti.

Iz avstralskih „Misli”.

LISTEK

lužbeni opravki so me neke mrzle marčne noči privedli v Zagreb. Opravič sem jih že predpoldne in potem za par ur „skočil“ domov na obisk.

Sneg je naletaval tako gost, da sem se popolnoma ne pričakovano znašel na pragu naše tople kuhinje. Oče je čistil svojo lovsko puško in se smejal mami. Ta mu je namreč brala „le-vite“, češ da je cel divjak, ko že toliko časa ni bil pri spovedi. Stara beračica Katra je sedela pri vratih in z odprtimi brezobnimi usti zijala v mene, a iz lončka v rokah se je počasi usipal v krilo kavin „zoc“, njena priljubljena jed. Njen „Ježeš, Marija, mlad gospod so tu“ in vesel skok psa proti meni je končal prepirček in kmalu sem bil ves moker po obrazu od maminih solz veselja in poljubov. Pri očetu pa nikoli nisem vedel, ali sem poljubil njega ali pipo, ki jo je vlekel venomer kot dojenček svojo dudko.

„Oh, Janez, srčna hvala in velik Bog plačaj, ker mi zmeraj ob pravem času pri-skočiš na pomoč,“ se obrne oče k sliki sv. Janeza Krstnika, njegovega patrona, po-tem pa pravi meni: „Pomisli, že ves popo-l-dan mi ti dve tukaj trobita na ušesa, da je gospod župnik zelo hud na mene, ker že par let nisem bil pri njem. Saj nisem kriv jaz, če nima vinograda. In da bo ‚parada‘ še lepša, pravi tale stari krempelj tam pri vratih, ki vsa moja pota in lovske stezice na sveže prinese mami na ušesa, da, če žup-nik že nima vinskega vinograda, ima pa Gospodov vinograd; da se torej spodobi, da poslušam mamó. Kaj pa ti praviš na to?“

„Veste, ata, na vašem mestu bi jaz šel rajši k frančiškanom. Ti hitro opravič in ne dajo velike pokore,“ sem se gibčno iz-muznil, da ni bilo zamere ne pri njem ne pri mami. Stara Katra je pa že kar zginita z lončkom vred.

Večer je hitro minil ob „kozarčkih raz-govora“ in proti jutru me je brzec odnesel nazaj v moj južni topli garnizon. Očetu sem obljubil, da bom šel tudi jaz k veliko-nočni spovedi. Mama se je pri tem obema

pomilovalno nasmehnila in me spomnila na očetov ribniški izrek: „Če sem obljubu, še najsem izpounu.“ Ni verjela, da bo kaj iz najinih obljub.

Ko sem sprejel velikonočno čestitko od doma, me je pa kar pogrelo. Za čestitkami je bilo napisano z mamino roko: „Ata je prinesel spovedni listek, a Ti?“ — Ničesar.

ožični prazniki so me kot po navadi spravili domov. Z o-četom sva oprtala puško in šla v njegov sneženi raj po nama znanih lovskih stezi-cah, ki so bile vse tako iz-peljane, da sva se zmeraj zna-šla v kakšni gostilni, kjer je oče iztresal svo-jo lovsko latinščino v veselje vseh.

Na potu sva srečala Katro, ki se je hotela hitro umakniti v hosto, a so jo psi veselo lajajoč zadržali.

Vprašal sem jo, zakaj se umika, pa mi pošepeče: „Ata so hudi na mene zaradi spo-vedi.“

Pozneje ob kozarčku sem vprašal očeta, zakaj je hud na Katro. „Vse zobe ji bi iz-bil, pa jih k sreči nima. Posadil jo bom enkrat za par minut v mravljinčje gnezdo,“ se je hudoval oče. „Ta šment jezikavi je prinesel kar toplo, še preden sem prišel iz Ljubljane, mami na ušesa, da sem bil sko-raj eno uro pri spovedi pri patru.“

„No, potem ste pa res veliko grehov ime-li na vesti,“ sem se naivno začudil, da bi kaj več izvedel.

„Kaj šel? Ko sem pokleknil k spovednici, me je pater vprašal, če sem kaj kradel ali ubijal. Rekel sem mu, da oboje.“

Kar privzdignilo je patra in zaskrbljeno je vprašal: „Kako?“ Rekel sem mu, da sem lovec, da sem kradel Bogu dneve, ubijajoč živali po lovišču, — in spoznal me je.

S patrom sva bila namreč skupaj v zale-dju soške fronte za časa prve svetovne voj-ne. Bil je kos dobrega lovca in po kratki spovedi — saj veš, da posebnih grehov ni-mam — sva zašla v spomine na minule lov-sko-vojaške dogodke. Kar hitro je minila debela ura. Šele neki zvonček, ki je zacing-ljal, naju je spomnil, kje sva. Ko sem pri-

šel domov, mi pride nasproti mama, moléč roko. „Kaj pa hočeš?“ jo vprašam? „Listek!“ odgovori. Vzamem vozni listek in ji ga dam. „Ne tega, ta ni pravi. Spovedni listek pokaži!“ Kar sapo mi je zaprlo. Nehoté sem pogledal v kotiček pri vratih, kjer je bila navadno Katra. Danes je ni bilo tam, a njen lonček je pričal, da je ta babji vsevedež že bil tukaj. Kaj sem hotel, dal sem mami spovedni listek. Seveda s tem tudi tebi malce po nosu, kajné?”

„Res,” sem priznal.

olj pozno sva se vrnila domov. Na mamino vprašanje, kje sva se potepala, sem odgovoril, da sem hodil po atovih stopinjah.

Pogledala me je resno s svojimi sivorjavimi ljubeznivimi očmi in dejala:

„Nikar, fant moj ljubi! Velik gospod si in, če te je sram iti k spovedi tukaj, pojdi k patru kot ata. Vendar rajši te vidim takega, brez spovednega listka, kot pa da bi igral farizeja. Služiš v krajih, kjer ni naših cerkvá ne duhovnikov, pa vendar zato ne

pozabi na Boga, ki je povsod. Molitvenik imaš in ne bo odveč, če včasih prebereš ti-sto molitev, ki jo mnogi tukaj v cerkvah pozabijo zmoliti, ko vidijo druge iti k obhajilu. Kot vojašku bo zadosti, če rečeš: „Moj ljubi Zveličar. Nimam sreče, danes te prejeti. Oprosti mi in milostno daj, da bi Te duhovno prejel in šel tako s Teboj združen skozi svoje življenje kot zvest in pošten kristjan.”

„Vidiš, ti mamin angelček,” je modroval oče za mizo. „Srečen si, ker imaš le mamo. Ko boš imel še ženo, potem boš tudi ti vse, samo človek ne.” „Spat se spravi, motovilo staro,” se je zasmejala mama in prinesla kozarec vode. Oče je segel v usta, snel ume-tno zobovje, ga dal v kozarec in nekam smešno zamomljal: „No, pa pojdimó v božjem imenu!”

Mirno dihanje je kmalu pokazalo, da ima „farizej” čisto vest, medtem ko se je „mamin angelček” nemirno premetaval po postelji. Šele čez čas ga je šelestenje različne venca in zavest, da moli mama tudi za njega, zazibalo v spanje potolaženega.

Ap.

DRUGI SNOPIČ

Tretje poglavje

Pravijo, da je doba hlapcev in gospodarjev minila. Tudi podrejenih in nadrejenih ni več. Ljudje se danes delijo v delavne, odgovorne in predsednike.

Pa pustimo sedanjo socialno filozofijo ali — bolje rečeno — fantazijo, da ne bomo zabredli v politiko. Mimogrede naj omenim samo to, da se beseda „politika” lahko piše z eno samo črko. Napišite črko „k”, polijte to črko z vodo, pa imate polití „ka”.

Sedaj pa preidimo iz uvoda k stvari, to se pravi k starodavnim zlatim časom, ko je res „lušno” b'lo.

V tistih časih sta živela dva hlapca. Iskala sta dela in službe, dobre službe. Ali

veste, kaj je dobra služba? Dobra služba je: malo dela, pa dosti jela.

Oglejmo si najprej prvega fanta! Reci-mo, da mu je bilo ime Lojze. Bralec, ki ni zadovoljen s tem imenom, ga sme drugače krstiti. Star je bil 35 do 45 let, kakor je komu prav. Bil je velike in lepe postave. Oči je imel ... Eh, pa kaj bi ga tako opi-soval, saj ne gre za ženitno ponudbo. (Ni-koli ni maral ničesar slišati o poroki, češ da je prostost več vredna kot najlepša Mi-ca na svetu.) Povedal vam bom raje, kako je leta 1897 aprila meseca iskal službe.

Nikar pa ne mislite, da je to aprilska ša-la. Malega travna je god svetega Jurija in to je tisti dan, ko so se vsako leto kmečki va-jenci in pomočniki, da ne bom rabil vedno poniževalne besede hlapci, menjavali in na novo „ukordovali” za nadaljnjih 365 dni.

Lojze ni bil med tistimi, ki so preveč pi-li. Pogledal je v kozarec samo toliko, da je bil še bolj pogumen in da so ga čvrste no-ge nesle kakor takrat, ko je v vojaški suknji delal „parado” samemu presvetlemu cesar-

ju. V prvi župniji ni nič vprašal; šele v drugi se je ustavil pri neki hiši.

„Res je. Naš dosedanji je šel, drugega iščemo. Če boš ostal pri nas 52 tednov, boš ostal tudi 104, 208 in morda celo več, kajti ni slabo pri nas.”

„Takooo, takooo,” je zategnil Lojze, „ali večkrat kuhate juho?”

„Vsak dan jo boš jedel, če boš hotel, in dobra bo, to ti zagotavljam.”

„Takooo, takooo! Pa mrzle ne maram, da veste.”

„Ne varčujemo z drvi, Lojze. Toplo juho boš jedel, še prevroča bo.”

„Takooo, takooo, prevročja bo. In če bo res prevročja, kako jo hladite pri vas?”

„Kako jo hladimo? Him, to pa vendar vsak otročč vé, kako se juha hladi. Pihamo, v žlico pihamo, pa je.”

„Takooo, takooo, v žlico pihate? Če je tako, pa lahko tudi mene pihate ali pa jaz vas,” je glasno in razločno „zasviral” Lojze ter ponosno odšel k sosedu.

Tam se je razvil približno enak razgovor, samo na vprašanje, s čim hladijo juho,

so odgovorili: „Na okno jo postavimo, pa se shladi.”

„Takooo, takooo, na okno jo postavite! Potem pa še sebe postavite na okno, da bodo ljudje občudovali vas in vašo kratko pamet,” je zabaritoniral močni fant in jo urnih korakov ubral dalje po vasi.

Poskusil je srečo še pri zadnji hiši. Ista vprašanja, isti odgovori; glede hlajenja juhe je pa gospodinja takole rekla:

„S čim da hladimo juho, vprašaš. Velik hleb iz pristne domače pšenične moke pečene kruha je vedno na mizi. Vroča juha in mrzel kruh je mešanica, ki ni še nikomur osmodila jezika in ga tudi tebi ne bo.”

„Takooo, takooo, to je prava pesem. Ostal bom pri vaši hiši in poskušal mešanico, o kateri pripovedujete.”

Lojze ni več menjal službe, dokler ni bil poklican k večni nebeški pojedinji. Njegove zadnje besede so bile:

„Gospodarji in gospodinje! Ako boste s kruhom hladili juho, boste vedno lahko našli dovolj prvovrstnih pomočnikov ne le za jelo, ampak tudi za delo. To je naša lepa slovenska navada; ne smete je opustiti!”

(Dalje prihodnjič)

Srebrni jubilej Zveze v Holandiji

Več prelepih proslav smo imeli zadnja leta v holandskem Limburgu. Končno je prišla na vrsto tudi 25-letnica obstoja Zveze slovenskih katol. društev sv. Barbare.

8. decembra smo se zbrali v Heerlenu in v sprevodu šli v cerkev, kjer je bila služba božja za vse žive in umrle člane naših društev. Od tam smo se podali za cerkev, da z žalostinko počastimo spomin našega rajnega patra Teotima, ki je k procvitu naših društev toliko pripomogel. V dvorani patronata je bil nato slavnosten sprejem.

Zvečer ob osmih se je vršila v gledališču v Heerlenu slavnostna akademija. V pestrem ozadju narodnih noš, naših rudarskih zastav in zastopnikov našega slovenskega življa se je pred očmi rojakov odigravala slika 25 let življenja; zakaj smo odšli v tujino, kako smo odšli, spoznanje tujine, domotožje rudarjev, materino pismo, sinovo in hčerino hrepenenje, pozdrav mladine do-

movini in naša skupnost ob Mariji Pomagaj.

Drugi del je bil nastop fantov in deklet v narodnih nošah s simboličnimi prizori, deklamacijami, pesmijo, glasbo in plesom. S ponosom na naše 25-letno delo, z veseljem ob tem izrednem slavlju smo proslavo zaključili s petjem naše narodne himne „Hej Slovenci”.

Od 12.—20. dec. smo priredili jubilejno slovensko razstavo. V obširni dvorani smo pokazali domačinom, katere posebnosti spremljajo Slovence v raznih časih cerkvenega leta, naše običaje in navade. Znamenite knjige so jim povedale razvoj naše kulture. Najraznovrstnejši predmeti so pokazali našo ljudsko umetnost. Zemljevidi, fotografije in reliefi so predočili, kakšen je slovenski svet pod Triglavom. Naše zastave in fotografije prireditve od l. 1928 (usta-

Ob 25-letnici Zveze slov. kat. društev sv. Barbare v Holandiji.

novitev Zveze) do l. 1953 so predstavile našo društveno delavnost.

Glavni del razstave so bila ročna dela naših deklet, ki so se v lepem številu (okoli 80) skozi tri leta udeleževale dekliškega tečaja za ročna dela pod vodstvom skrbne č. sestre Justine Višnar.

Za uspeh proslave srebrnega jubileja se

je treba zahvaliti vsem tistim rojakom, ki so se zanjo mnogo žrtvovali, a tudi vsem ostalim, ki so se je udeležili. Tako gremo iz teh slavnostnih dni v bodočnost s še večjo zavestjo, da moramo delati, dokler se dá, z vsemi silami, da bo dana čast Bogu, ponos domovini in našemu ljudstvu v tuji to, kar je koristno in razveseljivo.

*So stale tri lipe
na sredi vasi
so stale tam tisoč
in tisoč že dni.*

Tri lipe

*Šumele so dedu,
očetu sladkó,
in zibale v spanje
so dete mirnó,*

*Ta otrok je rastle,
je lipe pustil,
ki oče in ded jih
skrbno je gojil.*

*Odromal po cesti
je potnik vesel,
vso silo in moč
je mladosti imel.*

*Tujina ga gleda,
razširi oko,
ga k sebi priklene
z veliko močjo.*

*Med sladkim šepetom
pa pije mu kri ...
Ko vso je izpila —
ljubezni več ni.*

*Tedaj zaželi si
spet revež nazaj:
se spomni na lipe,
na mladi svoj raj.*

*In roma čez gore
in hodi čez plan,
do smrti utrujen
je prišel v ravan.*

*O rojstna vasica:
v njej znanca več ni;
posekane tudi
so lipice tri.*

*Zge sonce na trato,
da cvetlje medli;
med cvetlje se zgrudi —
se dvignil več ni ...*

Antonija Rože,
Tucquegnieux

IZ DOMAČIH KRAJEV

V **Škofji Loki** je bilo ustanovljeno okrajno sodišče za polovico kranjskega okraja. — V prvem polletju je na gimnaziji v **Brežicah** izdelalo le polovico dijakov. — 22. I. se je v **trboveljskem** rudniku ubil 52-letni Rudolf Sotenšek. Padel je z 28 m visoke lestve. — Pri Žagi v kobaridskem kotu so zgradili čez **Sočo** most z razpetino 60 metrov. — Lani je skozi Ljubljano potovalo 120.000 turistov. Zanje ni bilo dovolj prostora, ker je danes v Ljubljani le 420 postelj v hotelih in 50 v prenočiščih, medtem ko je bilo pred vojno 664 postelj v hotelih in 127 v prenočiščih. — Novi slovenski umetniški film „Vesna“ so v mestu kot na podeželju ljudje hodili gledat kot doslej še nobenega. V 20 dneh ga je videlo 75.228 oseb v Ljubljani. Vsebina tega odličnega in veselega filma je zajeta iz študentskega življenja.

Prebivalci krškega okraja se potegujejo za ponovno vzpostavitev bolnice v **Krškem**, katere poslopje so po vojni uporabljali za druge namene. — „Ljubljanski dnevnik“ piše 20. I. o zdravstvenih razmerah ljubljanskega okraja: „Izmed vseh pekarn je le 27 primernih v zdravstvenem oziru. V Horjulu pečejo kruh v navadni kmečki peči in ga zlagajo na umazane police v nehygienskih hodnikih.“ ... „Med drugim so odkrili v

Kmečki zadrugi Hotederšica okoli 200 kg plesnive margarine. Trgovsko podjetje „Prehrana“ je zbralo že pokvarjeno, iz prodaje izloženo margarino, jo pretočilo in ponovno prodalo na deželje. Podobno je napravila „Prehrana“ tudi s črvinimi konserviranimi juhami: črve je odstranila in na pol pokvarjene juhe odposlala v podeželske trgovine. Sanitarna inspekcija, ki je brezvestnost odkrila, je predala stvar javnemu tožilstvu.”

Uradne številke pravijo, da je v Sloveniji kakšnih 20 **medvedov** po gozdovih. Kmetje okoli Novega mesta pa pravijo, da jih mora biti še več, ker so jim naredili lani precejšnjo škodo. Spravili so se nad slive in breskve in „opravili“ tudi trgatev. Dišale so jim le žlahtne cepljenke, medtem ko se za „šmarnico“ sladkosnedneži niso brigali.

Da bi se izbrisala vera iz javnega življenja, so preimenovali naselje Sv. Križ nad Jesenicami v Planino pod Golico. — V rudniku rjavega premoga v **Zagorju ob Savi** so lani nakopali skoraj 500.000 ton. — V Litiji delajo zaboje. Proizvodnja je bila lani štirikrat večja kot 1952. leta. — Bavarsko-avstrijska ekspedicija, ki se odpravlja na Himalajo, je izbrala deréze slovenskega pa-

Nageljček, roženkravt in rožmarin na oknu, na skrinji košara s prtom, bogkov kot, na pregrnjeni mizi hleb kruha, stoli in priprava za prejo: to je slovenska „hiša“.

tenta in izdelka, ker jih smatra kot najboljše za napore gorske ture v snegu in ledu. Dereze so zamisel dr. ing. Avčina. — V **Ilirski Bistrici** deluje tovarna lesonita — lesovinskih plošč. Graditi so jo začeli 1942, obratovati je začela 1. 1946. Lesonit izdelujejo v glavnem iz lesnih odpadkov. — Slovensko vino izvažajo predvsem v srednjeevropske in skandinavske države. Lani so ga začeli pošiljati tudi v Abesinijo, Egipt, Brazilijo in Združene države (USA).

V **Brestanici** (Rajhenburgu) so trapisti pred vojno delali čokolado. 1947. so z izde-

lavo nadaljevali sedanji gospodarji, a že 1948. so tovarno čokolade in likerjev prenesli na Sotelsko, kjer je danes zaposlenih 13 ljudi. — V **Grčaricah** pri Ribnici je kmet Šebiga močno kuril kmečko peč. Zaradi toplote so začele na peči tleti pečke. Nastal je močan dim, ki je zadušil otroka v vozičku pri peči. — 6. febr. je bilo v Bohinju 70 cm snega.

Tržaško sodišče je januarja dokazalo, da so bili udeleženci pri demonstracijah v novembru za razgrajanje plačani po 15.000 lir od Odbora za širjenje italijanstva!

MED NAŠIMI ROJAKI

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mescu poverjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

London: Tudi na Angleškem smo imeli v januarju in prvi teden v februarju izredno mrzlo vreme. Na zapadu in severu je bilo tudi dosti snega. London in vzhod sta ga le malo videla. Popsod so pa okusili mrzli veter in mraz. Prav pred prvo nedeljo v februarju pa je odnehalo, da se je pustna zabava na Golders Greenu mogla v redu izvršiti. **V marcu bo spet na prvo nedeljo** (7.) ob pol 5. popoldne blagoslov in potem več družabnih iger v dvorani. Župnik le prosi, da bi bili tudi za blagoslov v cerkvi točni.

Poroki: V cerkvi sv. Gabrijela Castleton (Lancs.) sta stopila pred oltar 27. feb. Klara König in Franc Platovšek. — Istega dne pa v cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu Gabrijela Vidmar in Mihael Rehberger. — Vsem želimo veliko sreče!

Misijoni: V posebni prilogi „Naše luči“ za februar (vam v Angliji) je bilo vabilo na naročbo „Kat. misijonov“. Le toliko bi vas opozorili, da se je gdč. Vidmar poročila ter se zanaprej obračajte v vseh stvareh, ki se tičejo misijonov, na go. Gabrijelo Rehberger; njen naslov je: 78. Goldington Avenue, Bedford (Beds.).

BELGIJA

25 LET DRUŠTVA V EISDENU WATERSCHEI

Tretjo nedeljo v januarju smo imeli prvi redni občni zbor našega kulturnega in pevskega društva „Slavček“. Za predsednika je bil izvoljen g. Stanko Novak, za tajnika pa g. Jožko Uršič; ostali člani odbora so: gg. Kavše Anton, Blatnik, Fleré, Avsec, Ajdišek, Leščak.

Veliko uspeha jim želimo pri delu za slovensko skupnost v tujini.

EISDEN

Prvo nedeljo v februarju je bil tudi tu redni letni občni zbor. Člani so spet izrekli zaupanje dosedanjemu predsedniku g. Francu Petelinu, kateri pa je izjavil, da zaradi oddaljenosti in bolehnosti želi vsaj začasno odložiti to častno službo. Navzoči so nato izvolili sledeči odbor: preds. g. Gostiša, podpredsednik g. Mrak, tajnik g. Kovarčič, podtajnik g. Košorok, blagajnik g. Voglar, blag. namestnik g. Trkaj, knjižničarja gg. Košorok in Krpač, zastavonoše gg. Voglar, Krpač, Virant, poverjenik za prosveto in vodja pevskega zbora g. Rogelj.

Za društvo sv. Barbare je letošnje leto ju-

bilejno, ker je poteklo že 25 let od ustanovitve. Dela ne bo manjkalo, toda v slogi in prijateljstvu bomo mogli področje društvenega dela še razširiti. Vsi rojaki so prav iskreno vabljeni, da se pridružijo društvenemu delu za našo skupnost!

Na našem področju smo imeli letos 90 naročnikov za Mohorjeve knjige iz Celovča.

Bolniki: Gospa Flere se še vedno zdravi v kliniki v Waterschei-u. Že dalj časa bo-leha naš prijatelj Anton Fabijan. G. Brumec Jan mora še vedno čuvati solbo.

Pogreb: V Eisdenu smo 9. II. spremili k zadnjemu počitku g. Strašek Avgusta. Dočakal je 65 let. Zapušča hčerko v Belgiji in sina v Kanadi. Previden je bil s sv. zakramenti. Spominjajmo se ga v molitvi.

CHARLEROI — MONS

Zvedeli smo, da je umrl lansko leto še en Slovenec v okolici Charleroi. Dne 21. decembra je odšel s tega sveta v Gouy-lez-Pié-ton rojak Jože Bogataj, roj. 1905. na Velešah pri Idriji. Naj počiva v miru!

V okolici Charleroi od Anderlues do Avelais in gor do Tongrinne, kjer živé naši ljudje, je danes kar 74 upokojenih slovenskih rudarjev. Velika večina uživa invalidno pokojnino, le malokateri starostno in nekateri žal le podporo bolniške blagajne, ker za pokojnino nimajo dovolj delovnih let tu v Belgiji. Od predvojnodošlih jih dela le še par.

Slovenski duhovnik v Charleroi ima lepo knjižnico slovenskih povestnih knjig, iz katere si nekateri pridno izposojujejo knjige. Pošilja knjige tudi po pošti v bližnje kraje. Med najbolj pridnimi bralci lanskega leta so bili rojaki Alojz Krajnc iz Dampremy, Ivan Krohnje iz Anversa, Terezija Novak iz Braya in Terezija Korelc iz Lodelinsart. A tudi nekateri drugi niso daleč za njimi.

Poroka: V Tubize (Brabant) se je poročil g. Dušan Oblak z domačinko iz Tubiza. Čestitamo in želimo obilo sreče!

FRANCIJA

Pas de Calais

Izredno mrazla zima je to leto obiskala tudi naše kraje. Snega ni bilo, ali 15° pod ničlo že dolgo let nismo imeli.

Sreča v nesreči je bila, da smo bili pre-skrbljeni s premogom in smo brez skrbi ku-rili peči. Je to ena izmed redkih dobrot si-cer težkega rudarskega življenja.

Ko smo ob topli peči brali poročila o trpljenju zlasti revežev po mestih, kateri so zmrzovali, smo se zavedali te dobrote. Kjer so zbirali kurivo za reveže, so rudarji radevolje zanje darovali premog od svojih zalog in tako pokazali kot vselej svoja do-bra srca za trpečega sobrata.

BRUAY-EN ARTOIS

Na občnem zboru društva sv. Barbare je bil za l. 1954 izvoljen dosedanji odbor s predsednikom Gregorčičem Martinom.

Poročila tajnika in blagajničarja so pri-čala o lepem delovanju društva v pretek-lem letu.

Odborove seje so se redno vršile. Za do-brodelne namene, redne in izredne podpore, obdaritev otrok za Miklavžev večer i. t. d. je društvo porabilo vse dohodke lanskega leta. Kulturno delovanje je bilo živahno. Društvo s svojim pevskim zborom je nasto-pilo večkrat z igrami in petjem doma in po drugih slovenskih kolonijah. Nastop v Pa-rižu je še vsem v lepem spominu.

Obolél je naš priljubljeni režiser Franc Simonič. Vsi rojaki mu želimo skorajšnjega ozdravljenja, da bi mogel kmalu nadalje-vati s potrebnim kulturnim delom med nami.

SALLAUMINES

Koncem januarja je imelo društvo sv. Barbare občni zbor. Poročilo je pokazalo, da je stari odbor zapustil lepo vsoto v bla-gajni, za kar mu gre zahvala.

Pri volitvah je bil izvoljen odbor za l. 1954 s predsednikom Groharjem na čelu. Za to leto je napravljen lep program. Pevci pod vodstvom pevovodje Rud. Slev-ška so se takoj lotili z vnemo dela. Priprav-ljajo tudi lepo igro.

Tako je prav. Le pogumno naprej, in uspehi se bodo kmalu pokazali.

LENS

Dne 26. januarja je umrl rudar Ignac Lajlar, star 53 let. Zapušča 7 otrok. Žena mu je umrla pred 6 leti. Naj počiva v miru!

PARIZ

Služba božja bo v marcu: v nedeljo 14. in 28. (80 rue Vaugirard, métro Saint-Placide, ob peti uri popoldne!).

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX

Pridno prebiramo pratike, toda dneva smrti res ne pove nobena. Komaj smo začeli novo leto in že moramo zabeležiti tri smrtné slučaje. Nam vsem tako priljubljene matere Senegačnikove ni več med živimi. Številna udeležba pri pogrebu je pričala, kako je bila spoštovana. Imela je 13 otrok, izmed katerih je 11 še živih. Vsi govorijo dobro slovenski. Pokojnici želimo večni mir, združen z nebeškim veseljem, težko prizadeti družini pa naše iskreno sožalje. — Lansko poletje je odšla v domovino gospa Dobrovoljčeva. Dosti je pretrpela. Menda je imela 11 otrok, a so vsi umrli. Ko je izgubila še moža, si je želela samo eno: vrnitev v rojstni kraj. Kakor pišejo, se je sedaj preselila v večno domovino. Naj ji bo Vsemogočni bogat plačnik! — Kranjčevi pa objokujejo sina, ki je bil že poročen in je res v cvetu mladosti zapustil našo solzno dolino. Bog naj tolaži dobro družino, ki je morala že toliko hudega prestati.

AUDUN-le-TICHE

Tik ob luksemburški meji živimo. „Naša luč“ nas veže z rojaki, ki prebivajo v luksemburški državi. Veseli smo, da bo izhajala sedaj vsak mesec. Bralcem našega časopisa moramo sporočiti danes žalostno vest, da nas je zapustila dobra mama gospa Kosmačeva. Stara je bila komaj 55 let, rojena v Cerknem na Primorskem. Lansko leto je izgubila hčer, letos je pa še sama odšla za njo. Ena hči živi pa še tukaj. Izrekamo iskreno sožalje, pokojnici pa želimo miren počitek pri Bogu.

B. I.

Ob nemški meji

MED NAŠIMI

Marijo in Antona Kozole iz Habsterdicka je razveselil mali Edmund, prvi Slovenček, krščen v koloniji Habsterdick 7. febr. Doslej so morali otroke nositi v župno cerkev v Stiring-Wendel. Želimo malemu Edmundu vso srečo v življenju!

Zdaj imamo šele priliko poročati, da se je na Silvestrov dan 1953 poročil naš zvesti cerkveni pevec v Merlebachu Kalioppe Jožef z Ljubico Popovič iz Dalmacije. Poroko je izvršil podpisani, cerkveni zbor „Slomšek“ pa je pri sv. maši v izbranih pesmih klical božji in Marijin blagoslov na novoporočenca. — Istega dne se je cerkveno poročila v Creutzwaldu Marija Štamcar z domačinom Heintz iz Creutzwalda.

Prva izmed slovenskih deklet se je v letu 1954 poročila na Hochwaldu Frece Ljudmila z Ludovikom Kološevskim v soboto, 23. januarja. Zenina in nevesto ter veliko število svatov je s krasno godbo zabaval znani voditelj orkestra g. Černec Joško, kateremu je pomagal s havajsko kitaro ženinov brat, naš znani Frece je igral harmoniko, hčerka Anica, ki obiskuje konservatorij v Forbachu, pa je vse spremljala s klavirjem.

Dne 30. januarja je g. Garič iz Pariza poročil v kapelici Cité Bois Richard Cenič Spira s Špehar Antonijo, ki je pred nedavnim časom prišla iz domovine.

Želimo vsem, da bi jih Bog vodil po pravi poti, da bi ohranili živo vero v Boga in Njegov nauk!

V Merlebachu in okolici je smrt v januarju in začetku februarja prizanesla našim rojakom. Iz Audun-le-Tiche poročajo, da je umrla tam že lanskega julija 22-letna Rozalija Kosmač, 22. novembra pa njena mati Antonija Kosmač, stara 55 let, doma iz Cerknega na Goriškem. Obe sta bili previdni s sv. zakramenti. Preostali hčerki kakor tudi vsem drugim sorodnikom izražamo iskreno sožalje, rajnima pa želimo večno veselje po tem bednem življenju v dolini solz.

— — —

Vsem bolnikom po različnih bolnicah — tudi g. Ajdniku in Igliču, ki se zdravita v Švici, ter g. Bizjaku Alojziju, ki se zdravi v Alzaciji — želimo, da bi jim ljubi Bog dal še trdnega zdravlja, da bi zopet lahko prišli v našo sredo in k svojim družinam!

Priporočajmo še nadalje vse zlasti naši Materi božji z Brezij, h kateri bomo letos na dan 1. maja iz vseh kolonij poromali in jo prosili Njenega mogočnega varstva! Dragi rojaki! Mislite že zdaj na to in ohranite dan 1. maja prost za to romanje. Natlačnejša navodila bodo sledila!

Božji in Marijin blagoslov z vami!

Vaš izseljenski duhovnik Stank o

Naše obnovljeno društvo sv. Barbare se kar dobro drži. Imamo še malo članov, pa vendar pridno prirejamo, da pridemo raztreseni Slovenci od časa do časa skupaj, se pozabavamo ter istočasno pomagamo tudi naši blagajni! Do sedaj imamo 30 članov. Naša kolonija je seveda čisto majhna z ozirom na število rojakov. Članarino smo nastavili za člane, ki še delajo, mesečno po 50 frankov, za upokojene 25.

Na dan sv. Barbare smo šli obenem z drugimi društvi (francoskimi) k sv. maši. Ni bilo nobenega dvoma: naša zastava je bila daleko najlepša izmed vseh. Da smo laže korakali, nas je spremljala godba. Istega dne zvečer je naše društvo priredilo veselico v dvorani gostilne Lux (edina gostilna v naši koloniji!). Drugo veselico smo priredili na Silvestrov večer; tretjo pa na Novega leta zvečer. Obakrat smo se kar zabavali. Kje pa mi prijetno, če so Slovenci skupaj?

Nestopno smo na Silvestrov večer čakali Novega leta! Nekaj minut pred polnočjo je ugasnila luč; opolnoči pa je zopet zasvetila; takrat smo voščili drug drugemu srečno novo leto. Prvi, ki nam je voščil, je bil seveda predsednik Vipotnik Matija. Celo uro smo si tako v zabavi in resnosti voščili — vse pri dobri kapljici. Vsak čitatelj „Naše luči“ pač dobro vé, da mi Slovenci še vedno radi spijemo kako merico vina. Zraven seveda zapojemo lepe domače pesmi, katerih nismo pozabili, čeprav smo že dolgo v tujini. Srečolov in lepi dobitki so nam prinesli lepo vsoto v blagajno. Zahvaliti se je treba predvsem članom društva, ki so prinesli vsak 3 do 4 dobitke: vsem članom in članicam je moja dolžnost, ker sem to predlagal, da se zahvalim iskreno za vsa darila za srečolov. Posebna zahvala gre še našemu predsedniku, ki je marsikatero pot napravil za to prireditve.

Le pogumno naprej, dragi člani in članice: če Bog dá zdravje, bomo priredili poleti še razne veselice na prostem, zato na delo, čeprav nas je malo!

Ako se kdo zanima za naše podporno društvo sv. Barbare, ga veselo sprejmemo v svojo sredo! Tudi iz sosednjih kolonij bi radi imeli kake člane: vabimo vas, da se nam priključite! Sestanke imamo vsako dru-

go nedeljo v mesecu ob 17. uri v dvorani Lux v Jeanne d'Arc. Takrat je tudi sprejem novih članov.

Ko končam to naše poročilo, želim — čeprav malo pozno — vsem čitateljem „Luči“ srečno in zadovoljno novo leto 1954.

J. P. tajnik.

CREUTZWALD

Ker smo Slovenci v Creutzwaldu skoro vsi naročeni na „Našo luč“, ki nam zelo ugaja in jo radi beremo, se nam zdi potrebno, da se tudi mi rudarji iz Creutzwalda oglasimo.

Msgr. Stanko Grims, izseljenski duhovnik, nas redno obiskuje in ima pri tej priliki sv. mašo v kapeli Neuland. Na velikonočni in binkoštni ponedeljek ali na dan sv. Štefana ima slovesno sv. mašo ob 9. uri, pri kateri poje slovenski cerkveni pevski zbor „Slomšek“ iz Merlebacha.

Ob takih prilikah rojaki radi napolnijo cerkev in pridno poslušajo lepe slovenske cerkvene pesmi, da ne pozabimo v tujini na tisto, kar nas je učila draga mamica.

Slovenci v Creutzwaldu so pridni, saj imajo že skoraj vsi svoje lastne hiše, ki so si jih zgradili v potu svojega obraza. Žuljava roka slovenskega rudarja v Creutzwaldu še po jamskem delu ne miruje, ampak kot mravlje noč in dan gradi svoj lastni dom. Zgradili so ga že: Glavac Martin, Bervar Alojz, Turšič Ferdinand, Brovc, Korošec, Stadler, Remih Janez, Tonkli, Roglič, Laticnik, Poglajen in Urbas Anton iz Ham s. Varsberg in še več drugih, ki so že začeli, a še ne končali svoja gnezda.

Rojakinja Marija Tratnik, ena najboljših igralk na harmoniko, je dobila pri tekmi v Moyeuve-Grande prvo nagrado: zlato medaljo. Čestitamo!

„Mi Slovenci, vinca ne prodamo, ker ga sami dobro piti znamo! — Vince pijemo, dobre volje smo in „Našo luč“ prebiramo.”

Kot raznašalec „Naše luči“ se vsem odjemalcem toplo zahvaljujem za velikokrat dobro kapljico, ki jo pri vas dobim, da včasih prinesem prav poštenega „kebra“ domov. Potem sem vprašan:

„Kje si pa spet danes bil, da si se tako napil?“ — „Našo luč“ sem razdelil in ob

tem se veselil: Kol'kor kapljic, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živet'!"

Hočevar Henrik

OB OBČNIH ZBORIH

Cerkveni zbor „Slomšek“ je 21. jan. po pevski skušnji imel občni zbor. Predsednik Franc Kosec ga je otvoril s pozdravom: „Slava Slomšku“ ter se najprej zahvalil vsem, ki so zvesto hodili k pevskim vajam in sodelovali pri javnih nastopih. Tajnik in blagajnik sta podala obširno poročilo o delovanju cerkvenega zbora ter o stanju blagajne — v zadovoljstvo vseh navzočih. Pri volitvah je bil izvoljen stari odbor; predsednik: Kosec Fr., tajnik Ribič Fr., blagajnik Colija U.

Ob koncu je povzel besedo naš duhovni vodja St. Grims. Razložil je še enkrat velik nalogo, katero cerkveni zbor izvršuje pri

KROJAŠTVO IN TRGOVINA

ALOJZIJA KOMAC

31, rue Principale, FREYMING (Moselle)
izdeluje najboljše moške in ženske obleke ter
prodaja vsakovrstno blago za moške, ženske
in otroke — Se priporoča!

bogoslužju in pri težkem delu izseljenskega duhovnika, bedne napolnjuje z upanjem, mlačne v veri utrjuje z mogočnimi pesmi, celo cerkveno leto spremlja in razlaga s pesmijo ter obenem izvršuje najbolj narodno delo, ko sredi tujine z neprestanimi nastopi lepih slovenskih pesmi ohranja lepe spomine na praznovanje praznikov in nedelj v domovini. Kot duhovnik potrebuje pri oltarju strežnike, ki imajo drugačno delo v cerkvi kot ostali navzoči, tako potrebuje tudi cerkveni zbor, da tolmači želje, prošnje, zahvalo Cerkve v domačem jeziku. Ugotavlja, da je žel zbor krasne uspehe v Merlebachu, Freymingu, Hochwaldu, Creutzwaldu. Dočim slišijo domačini vedno le latinsko petje — skoro vse leto isto —, pa so naši rojaki imeli priliko slišati vedno nove pesmi iz velikega zaklada (252), ki ga ima cerkveni zbor, tako da slišijo isto pesem največ do 5-krat na leto, mnoge samo enkrat ali dvakrat. Pevski zbor naj vztrajno dela tudi naprej, saj ima strokov-

njaka dirigenta g. Emila Šinkovca, ki jim daje pravo šolo petja.

V nedeljo, 17. I. se je vršil občni zbor pevsko - podpornega društva „Slavček“. Predsednik Glagovšek Stanko je otvoril občni zbor ter podal poročilo o delovanju v preteklem letu. Tudi poročilo tajnika ter blagajnika je bilo enoglasno sprejeto, kar je dalo povod, da je dobil stari odbor pri članih popolno zaupanje in je bil tako ponovno izvoljen; predsednik: Glagovšek St.; II. predsednik Cindrič Fr.; tajnik: Knavs Jož. in Mihelič St., blagajnik: Bučar Anton in Černec Karel, dirigent Rohr Avgust. Predsednik se je v imenu odbora zahvalil za zaupanje in spodbujal pevce, naj hodijo redno k pevskim vajam, da se bodo dobro pripravili za letošnji program.

V nedeljo, 24. I. se je vršil občni zbor pevsko-podpornega rudarskega društva „Sava“. Pri volitvah novega odbora je bil izvoljen sledeči odbor: predsednika: Pintar Ferdinand, Priboršek Ivan, tajnika: Pavlič Albin in Rozina M., blagajnika: Mav Silvo in Vodenik Franc, dirigent: Diem Evgen. Razgovarjali so se o nameravani igri ter pevske nastopih ob priliki obiska v domovini.

— — —

Francosko časopisje je dne 19. I. prineslo poročilo, da je Edith Quining, ki se je izučila krojaštva pri znani naši firmi Komac v Freymingu, dobila pri tekm v celi pokrajini Moselle prvo nagrado. Bila je imenovana prva v Moselle in četrta v Franciji.

GABERŠEK IVANA

poročen Jošt, ima trgovino s sadjem, zelenjavo in vsemi življenjskimi potrebščinami:
Avenue Raymond Poincaré 144, Freyming
(Moselle). — Se priporoča!

Ministrstvo za obrt v Parizu je poslalo njej in krojaškemu mojstru pri Komacu še posebno odlikovanje in vsakemu 15.000 frankov. Iskreno čestitamo!

— — —

Po naši službi božji sem prišel po opravkih k neki družini, ki je ravno zajtrkovala. Zaradi pomanjkanja časa so šli najprvo vsi k slovenski službi božji in nato so šele zajtrkovali. Vsa čast taki družini! Je posnema-

nja vredna. Koliko je družin, ki imajo čas, so zdravi, imajo vsega, kar potrebujejo, pa ne pridejo k službi božji, kjer se ponovno daruje naš Gospod Jezus Kristus. Sv. maša je tako važen del našega življenja! Otrésimo se ošabnosti in mlačnosti, držimo se božjih in cerkvenih zakonov, ker le to nam bo prineslo pravo in večno srečo!

— — —

Predpustni čas je čas zabave. Tako prirejajo društva razne veselice, da se člani malo razvedrijo ter se blagajne okrepijo. Kamor koli človek zdaj pogleda, vidi vse polno reklam. Pevsko društvo „Triglav“ je priredilo predpustno veselico 17. I. v gostilni Wagner-Kenda, 31. I. pri Pignol Alfonzu, „Slavček“ pa 30. I. v dvorani Witkovski.

— — —

Kakor smo zvedeli, hodita deklica Škruba Bronislava in brat Karel v višjo šolo za godbo v Forbach. Malega Karla vsi dobro poznamo, saj nas je večkrat presenetil na odru s svojim pogumnim nastopom. Obe- ma želimo obilo uspeha!

Letos smo dobili ob koncu januarja precej snega in nastopila je ostra zima. Otroci radi porabljajo to priliko za prijetno sankanje. Ker je istočasno bil začetek konference štirih velesil v Berlinu, kamor se je ves svet oziral, so pisali tukajšnji časopisi, da je prinesel to ostro zimo Molotov s seboj.

Franc Ribič

HOLANDIJA

MED ROJAKI V LIMBURGU

Smrt — nas je ločila lani od naslednjih rojakov: Karel Pichler iz Hopela, roj. 1920, se je smrtno ponesrečil na cesti 16. avgusta. Dne 20. avgusta je umrl Jožef Brvar, rojen 1900, v Hrastniku (bolezen na želodcu). Pokopan je bil v Brunssumu. 11. septembra je umrl v Lindenheuvelu Franc Reberšek, doma iz Blagovice. 31. oktobra je pa v veliko žalost staršev zatisnila oči Margarete Korber v Eygelshovenu, roj. 1950.

V letošnjem letu so umrli: dne 21. jan. Franc Frajle, pokopan v Eygelshovenu, dne 22. januarja 1954 pa že več let hroma Marija Unuk, roj. Zorko v Brežicah 1874, pokopana v Hoensbroecku. 1915. je prišla iz

Duisburga (Nemčija) v Holandijo. — Naj počivajo v miru!

Poročili so se poleg že objavljenih še: 12. sept. Fini Drenovec in Pepi Drenovec v Heerlerheide, 26. sept. Milka Sotlar z domačinom I. Schreurs v Lindenheuvelu, 10. okt. Franc Ložnik z gdč. Jožefo Vassenberg v Lindenheuvelu, 17. okt. Alojz Knez z gdč. M. Schlicher istotam. — Vsem želimo mnogo sreče na skupni življenjski poti!

Poleg srebrne poroke g. Resnika je bila tudi srebrna poroka rojakov g. F. Železnika in žene Amalije v Hoensbroecku. — V Heerlenu je bila lani 4. oktobra zlata poroka ge. Julijane in g. Franca Mraz, ki je eden najstarejših Slovencev tukaj in s ustanovitelj Zveze društev sv. Barbare.

Krščeni so bili lani: Jožef Albert v družini Olge Rešnik in J. Vlieger v Hoensbroecku, Marija Gerardina v družini Ane Svet, por. Theunissen. Prvorojenček je razveselil tudi Berto Hladin v Brunssumu.

Druge novice: 25-letnico dela so lani slavili rojaki: E. Klavora iz Heerlena, Fr. Železnik iz Hoensbroeck, J. Malenšek iz Waubacha, Martin Pompe v Hoensbroecku. — Rojak Matevž Jeltnikar je lani v Chevremontu dopolnil 60 let. Vsem omenjenim daj Bog še veliko let sreče in zadovoljstva!

NEMČIJA

Naša društva so gojila med nami prijateljstvo, slovensko kulturo in cerkveno življenje.

Ko se je začela prva svetovna vojna, so mnogi morali k vojakom in se veliko njih ni vrnilo. Po povratku tistih, ki so ostali, se je svet mnogo preobrnil. Avstro-Ogrsko so razbili na več delov in večji del naše domovine je pripadel Jugoslaviji.

Slovenci smo bili tu brez vsakega našega državnega zastopstva, dokler se ni na prošnjo društev oglasil konzul SHS, ki je ob nastopu obiskal tudi Slov. kat. društvo v Gladbecku na dan 1. decembra 1920. Bil je po rodu Srb, kar za nas ni bilo primerno in smo skušali posredovati, da bi dobili slovenskega zastopnika. Odnosaji do zastopstva so bili takrat še kar primerni.

Kako je prišlo do ustanovitve Zveze naših društev, sem vam že popisal v prvi številki letošnjega letnika. Tam ste tudi brali, kako nas je v Nemčiji vodila pot naprej.

Jožef Dobravec

V oceno smo sprejeli

„ALI TRST POMENI NOVO VOJNO?“ — Agence Continentale d'Information v Parizu je v zbirki „Atomska doba“ izdala veliko brošuro, ki je okusno opremljena s slikami ter zemljepisnimi kartami.

Izdajatelj v uvodu poudarja, da bo ta brošura odkrila dosti stvari o Trstu, katere je dnevno časopisje hoté zamočalo, in da je njen namen, da pokaže resnico o tržaškem vprašanju.

Avtor je na privlačen način odlično uspel v tem programu. Sam je obiskal Trst, kjer je osebno preštudiral tržaški problem, govoril s tržaškim županom, z voditelji vseh tamošnjih strank (italijanskih in slovenskih), govoril z vodilnimi gospodarskimi strokovnjaki ter kulturnimi delavci, tudi s slovenskimi duhovniki v Trstu, ter tako prvič pokazal svetu, kako in kaj Tržičani mislijo o svoji bodočnosti.

Če dodamo, da so v brošuri na kratko podani načrti (jugoslovanski in italijanski) glede Trsta ter odmevi, ki jih je tržaški problem vzbudil med našimi izseljenci, smo samo še podčrtali važnost tega dela.

Avtor zaključuje delo z ugotovitvijo, da ogromna večina Tržičanov sodi, da je gospodarska bodočnost Trsta in pravična ureditev med Slovenci in Italijani v Trstu zagotovljena samo v Svobodnem tržaškem ozemlju.

X.

LEPA KNJIGA

Da je naša emigracija trdoživa in tudi plodna, priča knjiga o SOCIOLOGIJI (Ivan Ahčin), ki jo je izdala „Družabna pravda“ v Argentini.

Sedaj je izšel le I. del, a je knjiga mišljena v 4 delih, ki naj bi obravnavali življenje človeka v družbi.

Prvi del podaja osnove družabnega reda in življenja. Kot učenik najprej govori o osnovnih pojmih sociologije, o pomenu in namenu in s kratko zgodovino preide v moderni čas.

Avtor se obširneje bavi s krščanskim naukom v socialnem vprašanju, o človeku kot družabnem bitju in preide v razpravo o družbi in redu v njej. Res je knjiga zamišljena kot učenik sociologije, a bo marsikomu razjasnila vprašanja, čeprav ne bi hotel študirati do podrobnosti tega modernega vprašanja.

K.

Ženitovanjski kotiček

Na naše januarsko obvestilo se je le opogumilo nekaj rojakov, ki se počutijo preveč osamljene in bi radi našli družico za nadaljnjo življenjsko pot.

Slovenski fant, zaposlen v Angliji, star 26 let, bi rad spoznal pridno Slovenko, do 25 let staro. Dopise poslati na „Naša luč“ v Celovcu pod značko „Lepša bodočnost.“

Cenjeno uredništvo! — Tudi mi se danes oglašamo s toplo željo Vam in vsem bratom in sestram: Naj bo veselo, srečno novo leto 1954. Naj „Naša luč“ v tem Marijinem letu še bolj zasveti — prav globoko v vsa naša srca, da bomo šli z novim veseljem v življenje, za lepše in bolj vzvišene ideale.

Ob tej priliki prilagamo tudi pesmico za naš ženitovanjski kotiček:

Smo fantje štirje mladi,
ki čakamo pomladi,
ki polna vsa je mladih klic
zelenja, cvetja, petja ptic.

Ko zdaj smo na razpotni poti,
ko gremo sreči mi nasproti,
vprašanje eno je na samem
kje našli nje bi — ogla kamen.

Zato pa misel je le ena;
v osnovi čista, neizgubljena:
Le kje bi deklice se našle — štiri;
če ti si moja — mi to ne zameri!

Naj sveti „Naša luč“ do Tvojih lin,
kjer nagelj cvéte, zelen rožmarin.
želimo vas — slovenskih si deklet
na tuji zemlji — naš najlepši cvet.

Resno! Bizjak Ivan, Bajc Lojze, Česnik Albin
in Bajc Franc — vsi stanujoč: Rue Parmentier 14,
Paris X^o.

Slovenec, 40 let star, doma iz Prekmurja, sedaj zaposlen v Franciji, bi rad zaradi ženitve spoznal Slovenko, doma iz Prekmurja ali iz ostale Slovenije. — Dopise poslati na uredništvo „Naša luč“ pod značko „Sreča“.

Za tiskovni sklad

je daroval Jean Kozel, Landres, 21.— šilingov. Bog plačaj!

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

List izhaja konec vsakega meseca. Dopi-
se, oglase, darove in naročnino pošiljajte
distovim poverjenikom v vaši deželi ali pa
naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN
UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26,
Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, sta-
ne letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4
hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil.,
1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na
upravo lista.

Rešitev križanke holandskih Slovencev v 2. številki:

Počez: 2 Teotim, 3 Loka, 7 Zvon, 8 SK, 9 nota. —
Navzdol: 1 Velzen, 4 ov, 5 kost, 6 Anka.

Pravilna rešitev nagradne številčnice iz 1. številke
„Naše luči“

Obrtnik: kovač, jestvina: kolač, misijonar: Ko-
pač, obrtnik: kolar, cenkveno petje: koral, darilo:
pokal, mera za pijačo: bokal, del srajce: rokav, zviti:
lokav, pek rabi: lopar, nasilen tat: ropar.

Pravilno so rešili številčnico tile rojaki: Anglija:
Stanislav Rudar, Jože Pogačnik, Janez Slemenšek,
Jožica Basso, Zlatka Križman, Jože Zanjekovič, Franc
Zunic. — Belgija: Franc Plesnik, Krajnc Alojzij,
Aleksander Ackovič, Slavica Kokelj, Zdravko Reven,
Lavra Tratnik, Vladimír Zinger. — Francija: Lojze
Bajc.

IZZREBANI SO BILLI:

Janez Slemenšek, 21 Arbury Road, Stockingford,
Nuneaton, Anglija, dobi knjigo „Od morja do Tri-
glava“ (dr. M. Turnšek). — Zlatka Križman, 237 Lea
Road, Wolverhampton, Staffs., Anglija, dobi pesmi
„Moje grede“ (M. Hartmanova). — Franc Plesnik,
rue Paul Janson 6B, Dampremy, Charleroi, Belgija,
dobi knjigo-slikanico „Dominik Savio“.

Upajmo, da bodo ostali imeli prihodnjič več sreče
pri žrebanju.

ZA BISTRE GLAVE

ZLOGOVNICA

Iz naslednjih zlogov sestavi lep vzklík slovenskega
pisatelja Ivana Cankarja:

BOG — DO — MA — MO — NA — VI — TI.

NAPIS

Če pravilno bereš spodnji napis, ti bo povedal
imena petih slovenskih rek:

Akvip ajirdi akrk arkok ajnivas.

(Rešitve prihodnjič)

UGANKA

Bela hišica stoji,
nima vrat in oken ni.

Kaj je to?

(Jajček)

ROJAK!

Gotovo se še čutiš Slovenca. Gotovo se
smatraš še za vernega človeka. Tu v tujini
še morda bolj kot nekdaš tim doma.

Toda ne boš ostal ne Slovenec in ne do-
ber katoličan, če ne boš prebiral dobro,
zdravo in poučno slovensko branje.

Zato beri, premišluj in po svojih mož-
nostih podpiraj z darovi — „NAŠO LUČ“!

SLOVENSKE GRAMOFONSKÉ PLOŠČE

Novih predvojnih gramofonskih plošč s sloven-
skimi narodnimi pesmimi ni mogoče več dobiti. Iz
Jugoslavije je mogoče dobiti sedaj 10 plošč (serija
C), na katerih je narodna pesem na eni strani peta,
na drugi strani pa druga narodna pesem le igrana
na harmoniko.

Plošče stanejo brez carine franko 1,10 amer. do-
larjev. Denar je treba poslati vnaprej po banki na:
Račun Narodne banke FLRJ, filiala, Beograd br.
1033. Naročiti pa je treba plošče na naslov Jugo-
elektro, Knez Mihajlova 33., Beograd.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.